

være at ſaa erhvervet Fiſſegaarden med videre ved Randers. Jeg vil dertil ſige, at dette allerede har været min Mening, og at jeg har tænkt paa, om det var muligt, at man der kunde komme til en Opdrætningsanſtalt. Jeg har ikke villet nævne det før, men da det ærede Medlem har berørt denne Sag, kan jeg jo gerne ſige, at det er en Mulighed, ſom ligger for, at man ſøger at erhverve Fiſſegaarden dertil. Det vil imidlertid ikke kunne ſte uden betydelige Opoffrelſer. Naar det ærede Medlem mente, at man her ikke har kunnet ſkrive en Fiſſeriløb ſaaledes, at det af den kunde ſes, om en Del af Gudenaå hørte til Aaen eller Fjorden, ſaa vil jeg ſige, at det ikke er ſaa underligt, ſom det ærede Medlem mente. Det er ikke et Spørgſmaal, ſom ſkal løſes af en Fiſſeriløb paa den Maade, ſom det ærede Medlem tror. Hvis det ſkulde være løſt i Fiſſeriløven, maatte der have været et ſærligt Kapitel om Fiſſeriet i Randers Fjord og Gudenaå, noget, ſom for øvrigt ikke vilde have været ſaa uheldigt.

Jeg er navnlig bleven foranlediget til at tage Ordet ved en Udtalelſe, der kom fra det ærede Medlem for Maribo Amts 5te Valgkrets (M. J. Larsen). Dette ærede Medlem mente, at Ministeren i Spørgſmaalet om de beværtningsdrivende har ſet noget mere formaliftiſt paa Sagen, end han plejede at gøre, og det ærede Medlem kan jo, naar han erindrer den Konklufion, jeg kom til, have fuldkommen Ret, idet jeg udtalte, at det er et Spørgſmaal, ſom fortjener Overvejelse. Jeg har mange Gange haft fat paa det. Det ærede Medlem kan ikke vide, hvor mange Gange jeg har vendt og drejet mig i denne Sag og gaaet den igennem, men det er meget ofte, og jeg endte med at ſige, at hvad jeg kunde gøre i Anledning af en Henviſning fra Folketingets Side, jo ikke var mere end at ſende Sagen til Københavns Kommunalbeſtyrelſe. Det ærede Medlem, ſom jo i ſaa høj Grad hæveder den kommunale Frihed, maa jo vide, at Københavns Kommunalbeſtyrelſe har en i Henhold til Lovgivning og Vedtægt ſelvſtændig Stilling i denne Sag. Kommunalbeſtyrelſen har Krav paa at ordne denne Sag, ſom den ſelv vil. Hvis der, ved at den atter vil tage Sagen under Overvejelse, hvad den kan gøre under fuld Frihed, kunde

komme noget ud af en ſaadan fornøjet Overvejelse, ſkulde det glæde mig, men jeg er ikke i Stand til at ſige, om det er muligt, og jeg mener her at maatte holde mig inden for min Kompetence. Saa ſagde det ærede Medlem, at man uden videre kan gaa ud fra, at vedkommende have været i god Tro, ogſaa de, der efter 1887 have løſt Gæſtigverbørgeriſkab og benyttet det ſom Beværtere. Det kan det ærede Medlem ſige, for ſaa vidt ſom det ærede Medlem forudsætter, at de vedkommende ikke have kendt Lovbeſtemmelsen og den ſaldne Dom, ſom ellers har været omtalt i ethvert Blad. Det kan jo være, at dette ikke har været dem bekendt; men i juridift Forſtand kan der ikke være Tale om, at de have handlet i god Tro. Naar der foreligger en ſaa beſteemt Retſafgørelſe, ſom ſiger, at nu er denne Ting blevet lukket for dem, ſaa maa enhver, der beſtæftiger ſig med Spørgſmaalet, og ſom ønsker at løſe denne Bevilling, optaſte for ſig ſelv det Spørgſmaal: Kan det nu ogſaa nytte mig at tage Gæſtigverbørgeriſkab, kan jeg være Beværter paa det? Det forekommer mig at ligge nær, og den Fordring maa kunne ſtilles til enhver Mand, ſom har med en ſaadan Sag at gøre, at han gør ſig klart, hvad det er, han gaar ind til, og de temmelig betydelige Afgifter, ſom der er Tale om at erlægge ved Løsningen af dette Børgeriſkab, forekomme mig ogſaa at maatte være en Fordring for de vedkommende til i alt Fald at henvende ſig til ſaadanne Folk, ſom kunne raade dem i denne Retning. Ingen, ſom har det mindſte Kendskab til diſſe Sager, kan tage fejl af, hvorledes Forholdet i Virkeligheden har været, og derfor faſtholder jeg, at der er megen Forſkel til Stede mellem dem, ſom have løſt Gæſtigverbørgeriſkab før Dommen af 1887, og dem, der have løſt det efter. Dernæſt ſagde det ærede Medlem noget, ſom forbaſede mig. Det er mig vel bekendt, at der er adffillige, ja mange af dem ſom have løſt Børgeriſkab før Dommen af 1887, der have faaet det ombyttet, og naar de ikke alle have faaet det ombyttet, er det vel, fordi man ikke har villet ombytte det for alle. Derimod forbaſer det mig unægtelig at høre, at det ſkal være blevet ombyttet ogſaa for dem, der have løſt dette Børgeriſkab efter Dommen af 1887, thi den Vedtægt, ſom jeg kender, og ſom paa fuldkommen-